

Beelden

24 oktober 1958

lezing 38

“Gegroet in de naam van God. Gezegend is dit uur; gezegend zijn jullie allen, lieve vrienden.

De meesten van mijn vrienden in deze groep hebben hard gewerkt op hun ontwikkelingsweg, en daarom is in de geesteswereld besloten dat jullie klaar zijn voor een sterker geneesmiddel. Dus ga ik een stap verder. Veel van mijn vrienden, eigenlijk de meesten van jullie, komen op een punt dat de inspanning op het pad een beetje ontmoedigend wordt. Je bent je fouten gaan herkennen; je bent echt van plan ze te overwinnen; en misschien ben je daar tot op zekere hoogte al in geslaagd. Je herkent een aantal van je verkeerde houdingen, en je wilt ze met al je wilskracht veranderen. Toch moet je het feit onder ogen zien dat wilskracht alleen onvoldoende is. Hoe hard je het ook probeert, je schijnt niet in staat bepaalde veranderingen te bewerkstelligen, en je vraagt jezelf af hoe dat komt. Omdat je de feiten niet kent die voor dit onvermogen verantwoordelijk zijn, ben je vaak geneigd het helemaal op te geven en tegen jezelf te zeggen dat het zinloos is. En daarin ligt je ernstigste vergissing.

Je moet beseffen dat iedere persoonlijkheid tijdens zijn leven, gewoonlijk zelfs al in de vroegste jeugd, bepaalde indrukken opdoet, indrukken die ontstaan zijn door factoren en invloeden vanuit de omgeving of plotselinge onverwachte ervaringen. Deze indrukken of houdingen zijn gewoonlijk door de persoonlijkheid gevormde conclusies. Meestal zijn het verkeerde conclusies. Je ziet en ervaart iets ongelukkigs, een van de onvermijdelijke moeilijkheden van het leven, en dan generaliseer je op grond van deze gebeurtenissen - en zo vorm je bepaalde vooropgezette denkbeelden. De conclusies, die soms al in de babytijd gevormd kunnen worden, zijn niet doordacht. Je zou het eerder emotionele reacties kunnen noemen, algemene houdingen tegenover het leven. Ze zijn niet geheel en al ontbloot van een zekere logica - zij het logica van een heel beperkte en foutieve soort. In de loop der jaren zinken deze conclusies en houdingen steeds dieper in het

onbewuste. Toch vormen ze tot op zekere hoogte het leven van de betreffende persoon.

Wij noemen zo'n conclusie een 'beeld'; als geesten zien wij het hele denkproces namelijk als een geestelijke vorm, of een beeld. Je denkt misschien dat iemand ook een positief, gezond beeld in zijn ziel gegrift kan hebben staan. Dat is maar tot op zekere hoogte waar, omdat daar waar geen verkeer beeld gemaakt is alle gedachten en gevoelens dynamisch en ontspannen fluctueren: ze zijn flexibel. Je weet dat het hele universum doordrongen is van een aantal goddelijke krachten, stromingen en impulsen. Gedachten, gevoelens en houdingen die niet aan een beeld gebonden zijn stromen in harmonie met deze goddelijke krachten, passen zich spontaan aan de onmiddellijke behoefte aan en veranderen ook volgens de noden van het ogenblik. Maar de gedachte- en gevoelsvormen die aan verkeerde beelden ontspruiten zijn statisch en samengeklonterd. Zij geven niet mee met de verschillende omstandigheden. Zo scheppen ze chaos. De zuivere stromingen in een mensenziel raken verstoord en misvormd. Je zou kunnen zeggen dat er kortsluiting is gemaakt.

Zo zien wij het. Jullie ervaren het door ongelukkige en angstige gevoelens en verwarring over vele schijnbaar onverklaarbare dingen in je leven. Het feit dat je niet kunt veranderen wat je wilt veranderen, en dat bepaalde gebeurtenissen in je leven zich regelmatig lijken te herhalen zonder een duidelijke reden, zijn twee voorbeelden hiervan - en er zijn er veel meer.

De verkeerde conclusies die een beeld vormen worden getrokken uit onwetendheid en halve kennis, en kunnen daarom niet in het bewustzijn blijven. Wanneer de persoonlijkheid opgroeit raakt de verstandelijke kennis in tegenspraak met de emotionele 'kennis'. Daarom verdring je de emotionele kennis zo ver dat deze uit het zicht van het bewustzijn verdwijnt. Hoe meer de emotionele kennis verborgen is, hoe krachtiger deze wordt. Dit heb ik jullie al vaker gezegd.

Hoe kun je er zeker van zijn dat zo'n beeld in je aanwezig is? Een aanwijzing ervoor is in de eerste plaats het feit dat je bepaalde fouten niet kunt overwinnen, hoezeer je dat ook wilt, en hoezeer je ook hebt ingezien dat ze verkeerd en onwenselijk voor je zijn. Ik heb al eens verteld dat mensen van een aantal van hun fouten houden. Waarom zouden ze ervan houden? Ze doen dit om de eenvoudige reden dat bepaalde fouten volgens dit beeld een verdedigingsmaatregel of een bescherming lijken. Uiteraard is dit onbewust geredeneerd. De bewuste poging om de betreffende fout te overwinnen blijft vruchteloos, doordat de wortels ervan onbewust zijn en het hele innerlijke reddenatieproces daardoor verborgen blijft voor het verstand. Dit blijft zo tot

het beeld herkend is.

Een andere aanwijzing voor een dergelijk beeld is de herhaling van bepaalde voorvallen in iemands leven. Een beeld vormt op de een of andere manier altijd een patroon: een patroon van gedrag, van reacties op bepaalde voorvallen, en ook van uiterlijke gebeurtenissen die iemand lijken te overkomen zonder dat hij daar ook maar enig aandeel in lijkt te hebben. Iemand kan in feite bewust iets vurig verlangen dat juist het tegendeel van het beeld is. Maar dit bewuste verlangen is het zwakste van de twee, doordat het onbewuste altijd sterker is. Hij beseft in zijn onbewuste niet dat zijn (onbewuste) houding juist de wens belemmert die hij bewust heeft, en die hij niet kan vervullen; dat de prijs voor deze onbewuste pseudo-bescherming inhoudt dat dit gewettigde verlangen verijdeld wordt. Dit is heel belangrijk, vrienden. Net zo belangrijk is het dat jullie begrijpen dat door dergelijke beelden uiterlijke gebeurtenissen als door een magneet kunnen worden aangetrokken - bepaalde mensen die je in je leven tegenkomt, bepaalde voorvallen, enzovoort. Dit is misschien moeilijk waar te nemen; toch is het zo. De enige remedie is uit te zoeken wat het beeld is, hoe het gevormd werd en wat de verkeerde conclusies waren.

Vaak merk je de herhaling en het patroon in je leven niet op. Je ziet datgene wat voor de hand ligt over het hoofd. Je bent zo gewend te veronderstellen dat bepaalde dingen toeval zijn, of een speling van het lot, of dat mensen in je omgeving verantwoordelijk zijn voor jouw herhaaldelijk ongeluk. Daarom schenk je veel meer aandacht aan de kleine nuances in ieder voorval dan aan het grondkarakter ervan, de gemeenschappelijke noemer van alle gebeurtenissen die te wijten zijn aan je beeld.

De meeste psychologen hebben het voorgaande als een feit herkend. Maar wat ze vaak niet weten is dat de oorsprong van deze beelden zelden in dit leven ligt, hoe vroeg ze ook gevormd zijn. Meestal is een beeld al oud en van het ene leven naar het andere overgedragen. Daarom zullen voorvallen *die geen beeld* doen vormen bij een kind of persoon die vrij is van conflict op een bepaald gebied, *wel* een beeld doen vormen bij een entiteit die dit conflict of beeld in dit leven heeft meegebracht. Het essentiële punt is uiteraard om het beeld te *vinden*, en daarbij hoe het in het *huidige* leven gevormd is, zodat het op een goede manier opgelost kan worden. Toch zou het in bepaalde gevallen zeer nuttig zijn wanneer de persoon de volledige feiten kende. Met andere woorden, een beeld kan vaak met succes aangepakt worden zonder kennis van de oorsprong in een vorig leven, maar er zijn gevallen waarbij alleen al de kennis van het principe dat iets uit een vorig leven meegebracht wordt, een grote hulp zou kunnen zijn.

In een eerdere lezing¹ legde ik uit hoe een entiteit wordt voorbereid voor het leven op aarde, hoe plannen gemaakt worden in overeenstemming met vorige levens en met wat tot stand gebracht moet worden in de volgende incarnatie, en hoe de fijnstoffelijke lichamen volgens deze overwegingen worden voorbereid, waarbij de conflicten zodanig worden gerangschikt dat de problemen erdoor aan de oppervlakte kunnen komen. Met dat doel worden gezinnen en andere levensomstandigheden gekozen. Wanneer er beelden uit vorige levens bestaan heeft de incarnatie plaats in een omgeving waar deze beelden zeker geprikkeld zullen worden, misschien vanwege gelijksoortige, overeenkomende beelden bij de ouders of anderen in de omgeving van het opgroeiende kind. Alleen op die manier zal het beeld het probleem naar buiten brengen; en alleen als het een probleem wordt zal iemand er aandacht aan besteden in plaats van het te negeren. Mocht het laatste gebeuren, dan zullen de omstandigheden in het volgende leven op aarde veel moeilijker zijn, totdat het conflict zo overweldigend wordt dat men niet meer de schuld kan geven aan factoren van buitenaf. Op dat moment keert zo iemand zich om, en richt de aandacht naar binnen.

Zoals ik al zei, de enige oplossing is deze beelden bewust te maken. Ik kan jullie raad en aanwijzingen geven hoe je moet beginnen, maar jullie zullen het niet helemaal alleen uit kunnen voeren. Je hebt hulp nodig. Maar als je serieus bent in je verlangen om de beelden die in je ziel aanwezig zijn te vinden en op te lossen (want je leven is niet zonder problemen), bid dan tot God, en hij zal je verder leiding en hulp geven en je bij de juiste persoon brengen met wie je in die richting kunt gaan samenwerken. Er is onder andere nederigheid voor nodig om dat te doen. En we weten allemaal dat nederigheid een belangrijke voorwaarde is voor je spirituele ontwikkeling. Iemand die voortdurend tegenzin heeft om met een ander te werken moet wel nederigheid missen, zelfs al is het alleen maar in dit opzicht. En misschien is er ook wel sprake van angst om de beelden onder ogen te zien. Toch is dit heel kortzichtig. Wat je zoveel moeilijkheden geeft is juist dit beeld, hoewel je onbewust denkt van niet. In je onbewuste ben je ervan overtuigd dat het een bescherming voor je is.

Ik zal een eenvoudig voorbeeld geven. Een klein kind gaat in bad; het water is kokend heet en daardoor doet het kind zich pijn. Dit kind kan dan tot de conclusie komen dat het gevaarlijk is om in bad te gaan. Hij zal nooit meer in bad gaan als hij dat kan vermijden. Hieruit komen conflicten voort. Zijn ouders dwingen hem in bad te gaan, en telkens wanneer dit gebeurt maakt hij onnodig veel lijden mee. Later in zijn leven komen er andere conflicten uit voort. Hij blijft aan de innerlijke conclusie vasthouden (hoewel het

¹ Lezing 34: 'Voorbereiding op Reïncarnatie'

redenatieproces dan niet meer bewust is), of hij vindt er misschien een rationelere verklaring voor. Maar het feit dat hij wil blijft schept nieuwe conflicten; afwijzing door andere mensen brengt een nieuwe kettingreactie op gang. Of hij heeft verstandelijk beseft dat zijn weerstand tegen baden onredelijk is, omdat het voorval uit zijn jeugd vergeten is. Terwijl hij de gebeurtenis verdrongen heeft dwingt hij zichzelf in bad te gaan, ondanks de sterke emotionele weerzin. Zo ontwikkelt hij bepaalde symptomen met betrekking tot baden die hij niet kan verklaren. Het mysterie van zulke 'onredelijke' reacties en de angst die ermee gepaard gaat geven hem moeilijkheden die niet overwonnen kunnen worden als het beeld niet gevonden wordt.

Nu is dit een heel primitief voorbeeld. Meestal is er sprake van veel subtielere en gecompliceerdere emotionele reacties. Maar dit voorbeeld geeft wel aan wat er in het algemeen gebeurt wanneer er een beeld gevormd wordt, waarbij emotionele reacties verantwoordelijk zijn voor heel wat gemis aan vervulling later in het leven. Het kan niet genoeg benadrukt worden dat je je allang niet meer bewust bent van de oorspronkelijke redenatie achter dergelijke conclusies. Als iemand je met de feiten in je ziel zou confronteren zou je erom lachen: je zou zeggen dat het absoluut niet waar is en dat degene die je dit vertelt er een rijke fantasie op na houdt. Het is ook belangrijk dat je begrijpt dat de kettingreactie en de gevolgen die uit de oorspronkelijke indruk voortvloeien, bepaalde ongelukken en moeilijkheden scheppen. Deze zijn voor het onbewuste nog moeilijker te begrijpen, omdat het er vast van overtuigd was dat juist het *vermijden* van bepaalde acties en reacties een bescherming zou zijn tegen de kwellingen Van het leven.

Hoe kun je je persoonlijke beelden vinden? Je kunt het niet doen door aan de symptomen te werken, wat die ook mogen zijn, maar eerder door *met* de symptomen te werken. Deze symptomen zijn: je onvermogen om bepaalde fouten en houdingen te overwinnen; het feit dat je geen macht hebt over bepaalde gebeurtenissen in je leven die je regelmatig overkomen en een patroon creëren; angsten en weerstanden bij bepaalde gelegenheden, enzovoort. Hoe harder je probeert de symptomen uit de weg te ruimen zonder de wortels en de oorsprong begrepen te hebben, hoe meer je jezelf uitput in nutteloze inspanning. De symptomen zijn slechts één deel van de prijs die je betaalt voor je verkeerde en onwetende innerlijke conclusies.

De manier om naar beelden te gaan zoeken is na te denken over je leven en alle problemen op te sporen. Schrijf ze op. Zet er allerlei soorten problemen bij. Je kunt het werk alleen volbrengen als je de moeite neemt het op te schrijven, zwart op wit, beknopt. Want als je er alleen maar over nadenkt krijg je niet het overzicht dat je nodig hebt om te kunnen vergelijken. Dit

schrijfwerk is essentieel. Het is zeker niet teveel gevraagd. Je hoeft het niet in één dag te doen. Neem er de tijd voor; zelfs al kost het een paar maanden. Het is beter het langzaam te doen dan er helemaal niet aan te beginnen. Daarna, bij het overdenken van al je grote en kleine moeilijkheden, zelfs de meest onzinnige en de meest onbetekenende, ga je naar de gemeenschappelijke noemer zoeken. In de meeste gevallen zul je één gemeenschappelijke noemer vinden, en soms meer dan één. Ik zeg niet dat een probleem niet gewoon één keer in je leven voor kan komen, onafhankelijk van een beeld. Dat is mogelijk. Ook dit probleem is gebaseerd op oorzaak en gevolg, zoals alles in het universum, maar het hoeft geen verband te houden met je beeld. Maar wees voorzichtig, vrienden. Schuif een gebeurtenis niet oppervlakkig opzij door deze te beschouwen als iets dat niet in verband staat met je persoonlijke beeld, alleen maar omdat het op het eerste gezicht zo lijkt. Het is heel goed mogelijk, en zelfs waarschijnlijk, dat dergelijke gebeurtenissen niet in je leven voorkomen. Waarschijnlijk zijn alle onprettige ervaringen te wijten aan je beeld, of staan er althans in de verte mee in verband.

De gemeenschappelijke noemer is misschien niet gemakkelijk te vinden. Slechts nadat je je beeld goed overdacht en begrepen hebt, verkeer je in de positie om te oordelen welke van je ervaringen er eventueel iets mee te maken hebben. Tot dan moet je alle gebeurtenissen in reserve houden, bij wijze van spreken. In meditatie, in serieus zelfonderzoek, door je emotionele reacties in het verleden en heden na te gaan en met behulp van gebed, zul je uiteindelijk, na lang en intens zoeken, de gemeenschappelijke noemer vinden. Het kan trots zijn. Of uit eigenwilligheid zegt iets in je: "Ik wil het risico van het leven niet; ik wil de pijn van het leven niet; daarom trek ik deze conclusie die mij een bescherming ertegen lijkt." Dat is geen bescherming, want hij brengt je in feite oneindig meer moeilijkheden: juist de moeilijkheden die je probeert te ontlopen, want je kunt het leven niet misleiden. Dit is de genadige wet van God. Hoe genadig die is kun je nu nog niet weten. Als het anders lag kon je nooit uit het ongeluk en de duisternis van de lagere sferen komen. Slechts wanneer je onder ogen gaat zien wat je eigen verkeerde conclusie en angsten zijn en je bereid bent om het leven te accepteren zoals het is, ben je in staat je ziel te genezen. Alleen dan heb je iets van je eigenwilligheid opgegeven die het leven in zijn huidige vorm wil ontkennen, de vorm die noodzakelijk is voor je ontwikkeling. Alleen dan heb je de nederigheid verworven om jezelf niet beschermd te wensen tegen deze risico's en moeilijkheden van het leven. Deze zullen pas niet meer nodig zijn wanneer je ze zonder angst kunt accepteren en op de schouders nemen.

Daarom is het een goed om een overzicht van je leven te maken waarin je beknopt al je moeilijkheden opnoemt. Ga dan verder, door naar de gemeen-

schappelijke noemer te zoeken. Houd er niet meteen mee op zodra iets nergens verband mee lijkt te houden. Blijf zoeken, je ervaart misschien een verrassing. Gebeurtenissen die totaal niet met elkaar in verband lijken te staan, blijken één gemeenschappelijke noemer te hebben. Wanneer je die hebt gevonden, heb je een belangrijke stap gedaan bij je onderzoek, want dan bezit je een aanwijzing voor het beeld. Maar de gemeenschappelijke noemer zelf is nog niet de *sleutel* tot het beeld. Het is een sterke aanwijzing, maar het opent geenszins de deur naar het volledig begrijpen van je hele leven. Om bij het beeld zelf te komen - bij alle dwaalwegen waarop het gevormd werd - en de processen te begrijpen van je reactie toen je het vormde, zul je je onbewuste grondiger moeten onderzoeken.

Er zijn verschillende manieren en methodes waarop dit onderzoek gedaan kan worden. Je kunt het niet alleen doen; dat is onmogelijk. Maar als je een begin maakt zoals ik je hier heb aangeraden en dan om innerlijke leiding bidt, en je bereid bent je trots te overwinnen zodat je open kunt zijn met een andere persoon die door de geesteswereld is uitgekozen om je te helpen, dan zal God je leiden en tot verdere overwinning brengen.

Laat je niet ontmoedigen door je eigen weerstand. Want die weerstand is even verkeerd, onwetend en kortzichtig als het beeld zelf. In feite heeft juist datgene wat je doet verzetten het beeld geschapen. Zonder dat je dat weet heeft het je veel ellende bezorgd en zal dit blijven doen en je bewuste wensen tegenwerken. Het is er inderdaad de oorzaak van dat je dat waar je recht op hebt verliest - of nooit krijgt. Wees daarom wijs genoeg om hier doorheen te zien en je eigen weerstand te beoordelen. Laat je er niet door beheersen. Hoe kun je een spiritueel mens zijn die ontwikkeld is en die op de juiste manier afstand neemt, als je je door je onbewuste krachten blijft laten beheersen, en door de onlogische, verkeerde en onwetende conclusies die zo'n pijnlijk beeld in je gevormd hebben? Dit beeld is *de* factor in je leven die verantwoordelijk is voor alle ongelukkig-zijn. Niemand anders is er verantwoordelijk voor, alleen jijzelf. Toen wist je inderdaad niet beter, maar nu wel. Daarom heb je nu de mogelijkheid om de bron van je ongeluk uit de weg te ruimen. En zeg alsjeblieft niet: "Hoe kan ik nou verantwoordelijk zijn voor het feit dat andere mensen zich steeds maar weer op een bepaalde manier tegenover mij gedragen?" Zoals ik al eerder zei, het is je beeld dat deze gebeurtenissen naar je toe trekt, even onvermijdelijk als op deze aarde de nacht op de dag moet volgen. Het is als een magneet, als een chemische wet, als de wet van de zwaartekracht. Die onderdelen van je reacties die samen het beeld vormen, beïnvloeden de universele stromen die je persoonlijke sfeer binnenkomen zodanig dat het bepaalde effecten moet hebben, als gevolg van de oorzaken die je aldus op gang hebt gebracht.

Als je niet de moed hebt om in je onbewuste te graven, om je beeld onder

ogen te zien, om het op te lossen en zo een werkelijk nieuw mens van jezelf te maken, zul je nooit vrij zijn in dit leven; je zult altijd geketend en gebonden zijn. De prijs voor de vrijheid is je moed en nederigheid om dingen onder ogen te zien. Wanneer je alle nodige stappen gezet hebt, is de vrijheid die je verworven hebt zo'n vreugde, dat wát er ook gebeurt buiten jezelf, niets je geluk kan aantasten. Verder kun je er zeker van zijn dat de beelden die je niet in dit leven oplost, in een toekomstig leven opgelost zullen moeten worden. Dit moeten jullie niet als een dreigement opvatten, vrienden. Het is slechts een logische consequentie. Hoe kan trouwens iets dat verondersteld wordt je van je eigen ketenen te bevrijden een dreigement zijn? Nee, zo moeten jullie het niet opvatten. Je moet alleen maar realistisch inzien dat hoe sneller je je beelden uit eigen beweging vindt (en niet omdat het leven je teveel is geworden vanwege de ingewikkelde situaties die je beeld blijft opleveren), hoe gemakkelijker het is. Dat kun je veilig geloven.

Op bepaalde momenten zeg je misschien: "Al dat gedoe over weer geboren worden met dezelfde problemen en zo, kan wel speculatie zijn. Misschien is er wel helemaal niet nog een leven. Waarom zou ik nu al die moeite doen?" Maar ik zeg je dat je het dan moet doen omwille van dit leven! Want het is nooit te laat en altijd zeer de moeite waard. De jaren die je nog resten zullen een heel ander leven voor je vertegenwoordigen, een leven als vrij mens in plaats van een geketend mens. En degene die geen twijfels meer heeft over de werkelijkheid van reïncarnatie kan dit als een extra aansporing beschouwen. Het kan trouwens een hele goede meditatieoefening zijn om erover na te denken wat de uitwerking van je karma in een *volgende* incarnatie zou kunnen zijn. Jullie bekommeren je altijd bijzonder om je vorige incarnaties. Het zou wel eens nuttiger kunnen zijn je voor je volgende te interesseren. Enige spirituele kennis en enige intuïtie over jezelf zijn daar beslist nuttig voor. Door je beeld te vinden kun je je misschien zelfs, althans tot op zekere hoogte, een nauwkeurig idee vormen over wat je volgende leven kan zijn, weliswaar niet tot in de details, maar een basisidee over wat je nog moet vervullen. Om tot vervulling te kunnen komen moet je onderzoeken wat de omstandigheden moeten zijn waardoor je je bewust kunt worden van je conflicten. Natuurlijk hangt je volgende bestaan ook af van je ontwikkeling tijdens de rest van dit leven.

Vergeet niet het aspect van de wet van oorzaak en gevolg (de wet van karma) waarbij iedere entiteit altijd de kans krijgt zijn problemen, conflicten en disharmonieën in zo gemakkelijk mogelijke omstandigheden op te lossen. Wanneer er in deze omstandigheden niet genoeg moed en wilskracht opgebracht wordt, moet het leven dat volgt noodzakelijkerwijs wel iets moeilijker zijn. En als men weer de moed, nederigheid en wilskracht niet opbrengt, zal het leven daarna nog moeilijker zijn. Wanneer de tijd komt dat

het echt zwaar wordt, *moet* je het wel onder ogen zien in plaats van het te ontvluchten. Zo volgen levens elkaar in toenemende mate van moeilijkheid op, overeenkomstig de wet, als gevolg van de overtreding ervan. Als gevolg van wat je een schending van Je goddelijkheid zou kunnen noemen, vervangt het ontvluchten van jezelf het onder ogen zien van jezelf.

Dit zou helderheid kunnen brengen over een onderwerp dat nogal controverseel is onder mensen die geïnteresseerd zijn in spiritueel leven. Er heerst zoveel onzekerheid en verwarring onder mensen over hoe ze beproevingen en ontberingen moeten opnemen. De ene denkrichting beweert dat God niet op de proef stelt. God is liefde, dus waarom zou God willen dat wij ongelukkig zijn? Dit is waar, vrienden. Een andere denkrichting zegt dat het noodzakelijk is dat we door beproevingen gaan en dat ze daarom Gods wil zijn. Als we beproefd worden moeten we dit nederig aanvaarden en ons zo Gods genade en verrukking waardig tonen. Dit is even juist, vrienden. Maar de volledige waarheid ligt in het midden, of liever gezegd in een uitbreiding van deze twee opvattingen. God heeft volmaakte wetten gemaakt, en God heeft jullie vrije wil gegeven. Als met deze vrije wil deze wetten niet overtreden konden worden, zou vrije wil niet bestaan. En de volmaaktheid van de wet ligt hierin dat de remedie *erin vervat is*: al doorgaand met overtreden kom je uiteindelijk de remedie tegen. Want hoe meer je van deze wetten afwijkt, bewust of onbewust, hoe meer ze tegen jouw belangen in, totdat je uiteindelijk een punt bereikt dat je er niet verder van *kunt* afwijken en je je manier van leven *moet* veranderen. Want alleen in God ligt oneindigheid. Daarom kan alleen het goddelijke en strikte getrouwheid aan het goddelijke oneindig zijn. Inbreuk op iets goddelijks moet daarom noodzakelijkerwijs eindig zijn. Daarom kun je niet eindeloos van de wet afwijken. Dus je schending van de goddelijke wet bereikt uiteindelijk een punt waarop het automatisch wordt omgekeerd en je je weer voor het goede gaat inzetten.

Het is heel waar dat het goed is om een beproeving op te nemen in een geest van nederigheid, met de houding: “God, Uw wil geschiede.” Maar dit is niet genoeg als je een hoger niveau wilt bereiken. Het hoogste en beste dat je kunt doen is dat je behalve deze houding aan te nemen ook nog naar je eigen beelden zoekt. Je eigen onbewuste verkeerde conclusies zijn direct verantwoordelijk voor de beproevingen die je op een bepaald moment ervaart. En om de beelden te kunnen vinden moet je niet ongeduldig met jezelf worden, want het is absoluut onmogelijk ze in korte tijd te vinden, te begrijpen en op te lossen. Het is een lang, uitgesponnen proces. En zelfs als je het eenmaal begrepen hebt, vraagt de heropvoeding van emotionele onderstromen en reacties die lang in één richting geconditioneerd geweest zijn, tijd, geduld en inzet. Dus zijn, zoals de tweede denkrichting zegt,

geduld en nederigheid absoluut noodzakelijk. Je kunt opstandig zijn tegen ongeluk, maar toch kan je opstandigheid zich, wanneer je beseft dat je niet God en het lot verwijten moet maken, maar jezelf, tegen jezelf keren en op die manier ga je ook ongeduldig met jezelf worden. Met zulke stromingen zul je er nooit, maar dan ook nooit, in slagen je beeld te vinden en op te lossen; je moet een ontspannen geestesgesteldheid hebben, en zo'n staat kun je alleen hebben als je de lange duur van je onderzoek begrijpt en accepteert. En ook als je je onvermogen om snel volmaakt te worden accepteert en zo tijdelijk ongeluk nederig accepteert.

Er is een groot verschil tussen ongeluk met gelatenheid aanvaarden, zonder de oorzaak ervan te begrijpen, en de koers die ik je hier heb laten zien. Je accepteert de beproevingen weliswaar zonder hun diepere wortels te begrijpen, maar niettemin in een geest van toewijding. Dit is al heel wat voor een aantal van jullie. Deze houding maakt het ook mogelijk dat je het geduld en de nederigheid ontwikkelt die zo noodzakelijk zijn om het werk dat hier is aangegeven te doen wanneer je er klaar voor bent. Het is beslist gezonder voor de ziel om niet opstandig te zijn tegen God en de schepping.

Het laatste, beste en hoogste stadium van dit aardse niveau is toch de methode die ik hier heb aangegeven, vrienden. Zuivering kun je niet op een koopje krijgen, en het zou inderdaad een koopje zijn als het alleen een lijst van fouten en pogingen om ze te overwinnen zou behelzen. Zuivering is meer dan dat. Je kunt jezelf niet zuiveren of gezuiverd worden als je niet je eigen onbewuste begrijpt en onder controle hebt. En dat moet wel een lange reis zijn. Toch zul je hulp ontvangen als je bereid bent het te doen. En je moet begrijpen dat je het voor God en voor jezelf doet. Wat God voor je wil moet wel voor je eigen bestwil zijn, dus breng je in feite niet een offer aan God, aangezien God en je ware Zelf één zijn. Denk hierover na, vrienden!

Er zijn mensen die zo zelfzuchtig zijn dat ze voor God niets willen doen dat hen in ongemak brengt; tegelijkertijd zijn ze nog zo blind te geloven dat wat God voor hen wil tegengesteld is aan hun eigen geluk. En er zijn anderen die alles voor God willen opofferen - hoewel ze nooit werkelijk zullen slagen als ze hun beelden niet begrijpen. Hoe meer geluk eruit voortkomt, hoe groter hun schuldgevoelens worden. Of liever gezegd, zo voelen zij zich voordat ze enig begrip hebben van echt innerlijk geluk; zo *denken* zij dat ze erover zouden moeten voelen. Want dergelijke schuldgevoelens zijn altijd een kronkel in de emoties en houden verband met het beeld. Geluk kan in feite niet komen voordat het beeld en de schuldgevoelens begrepen en opgelost zijn. Maar in hun huidige gemoedstoestand is dit wat ze voelen. En ze voelen zich heldhaftig als hun schuldgevoelens zich met hun houding van

toewijding vermengen.”

Vraag: Zijn al onze beperkingen een gevolg van een beeld?

“De meeste zijn een gevolg van een beeld, maar niet allemaal. Ik zou zeggen dat je beperkingen moet hebben zolang je nog in de incarnatiecyclus verkeert en zolang je de goddelijke staat niet bereikt hebt. Je kunt geen universeel genie zijn. Beperkingen in breder opzicht hebben niets met een beeld te maken. Maar als er beperkingen zijn in de zin dat je een talent hebt en er niet voldoende gebruik van kunt maken of je ermee op een muur botst, dan heeft het beslist met je beeld te maken.

Ik trek mij nu terug met zegeningen van een bijzonder soort, die ieder van jullie toekomen, lieve vrienden. Het is de zegening van moed die jullie allemaal zo hard nodig hebben. En ik vraag jullie die op de juiste manier te gebruiken. Want als je jezelf openstelt, je hart en je ziel, voor de Kracht die nu in deze kamer is en naar ieder van jullie toestroomt, zul je moed voelen. En als je deze kracht vasthoudt, kun je zorgen dat hij een tijd blijft. Maar gebruik hem waar hij voor jou het meest nodig is. Gebruik hem niet voor dingen die niet van wezenlijk belang zijn. Het is aan jou *hoe* je hem gebruikt. Jij ontvangt hem en jij hebt je vrije wil om je ervoor open te stellen, en jij moet weten wat je ermee doet. Het zal een test zijn hoe je deze kracht gebruikt als je hem nu vrijwillig accepteert.

De liefde van God beroert jullie allen, lieve vrienden. Wees in vrede. Wees in God.”

Deze lezing werd gegeven via Eva Pierrakos in 1960.

Oorspronkelijk uitgegeven door Center for the Living Force, Phoenicia (N.Y.) onder de titel: ‘Compulsion to recreate and overcome Childhood Hurts’

© 2002 Stichting Gemeenschap Het Pad